Михаил Лермонтов,

Смерть поэта

...

Михаил Лермонтов,

La morto de la poeto

tradukita de Konstantin Gusev

...

http://www.poezio.net/version?poem-id=951&version-id=1915,1917

Погиб поэт! — невольник чести —
Пал, оклеветанный молвой,
С свинцом в груди и жаждой мести,
Поникнув гордой головой!..
Не вынесла душа поэта
Позора мелочных обид,
Восстал он против мнений света
Один как прежде... и убит!
Убит!.. к чему теперь рыданья,
Пустых похвал ненужный хор,
И жалкий лепет оправданья?
Судьбы свершился приговор!
Не вы ль сперва так злобно гнали
Его свободный, смелый дар
И для потехи раздували
Чуть затаившийся пожар?
Что ж? веселитесь... — он мучений
Последних вынести не мог:
Угас, как светоч, дивный гений,
Увял торжественный венок.
Его убийца хладнокровно
Навел удар... спасенья нет:
Пустое сердце бьется ровно,
В руке не дрогнул пистолет.
И что за диво?.. издалёка,
Подобный сотням беглецов,
На ловлю счастья и чинов
Заброшен к нам по воле рока;
Смеясь, он дерзко презирал
Земли чужой язык и нравы;
Не мог щадить он нашей славы;
Не мог понять в сей миг кровавый,
На что он руку поднимал!..
И он убит — и взят могилой,
Как тот певец, неведомый, но милый,
Добыча ревности глухой,
Воспетый им с такою чудной силой,
Сраженный, как и он, безжалостной рукой.
Зачем от мирных нег и дружбы простодушной
Вступил он в этот свет завистливый и душный
Для сердца вольного и пламенных страстей?
Зачем он руку дал клеветникам ничтожным,
Зачем поверил он словам и ласкам ложным,
Он, с юных лет постигнувший людей?..
И прежний сняв венок — они венец терновый,
Увитый лаврами, надели на него:
Но иглы тайные сурово
Язвили славное чело;
Отравлены его последние мгновенья
Коварным шопотом насмешливых невежд,
И умер он — с напрасной жаждой мщенья,
С досадой тайною обманутых надежд.
Замолкли звуки чудных песен,
Не раздаваться им опять:
Приют певца угрюм и тесен,
И на устах его печать. —
А вы, надменные потомки
Известной подлостью прославленных отцов,
Пятою рабскою поправшие обломки
Игрою счастия обиженных родов!
Вы, жадною толпой стоящие у трона,
Свободы, Гения и Славы палачи!
Таитесь вы под сению закона,
Пред вами суд и правда — всё молчи!..
Но есть и божий суд, наперсники разврата!
Есть грозный суд: он ждет;
Он не доступен звону злата,
И мысли и дела он знает наперед.
Тогда напрасно вы прибегнете к злословью:
Оно вам не поможет вновь,
И вы не смоете всей вашей черной кровью
Поэта праведную кровь!

...

Pereis li, poet' de justo,
Murdita per la kalumni',
Kun peza plumbo en la brusto
Kaj venĝavido mortis li! ...
Ne povis la animo luma
Subiĝi al la malhonor',
Li sola kontraŭ fals' monduma
Ribelis ... Kaj li estas for!
Murdita! ... Do por kio ploroj,
De l' povraj laŭdoj tarda ĥor'
Kaj sinpravigoj de l' sinjoroj?
Pro fato li jam estas for!
Kaj ĉu ne vi kolere pelis
La noblan kanton de liber',
Elblovi incendion celis
El la ĵaluzo – nur fajrer'?
Do ĝoju ... Mutas bardo nia,
La bonon rompis la malbon'.
Ne lumas plu la stel' genia,
Forvelkis la solena kron'.
Murdinto lia senkompata
Ekpremis feron de la ĉan',
La koro vanta batis glate,
Neniom tremis tiu man'.
Kaj ĉu ne miro, ĉu ne strango?
Pelata per la sort' migrant',
Nomadis li en nia land'
En serĉo de feliĉ' kaj rango,
Ofende mokis pli kaj pli
De nia tero lingvon, moron
Kaj malestimis nian gloron,
Ne sciis en la sanga horo,
Sur kion levis sian manon li! ...
En tombo kuŝas jam la bardo,
Samkiel tiu, kiun li kun ardo
Prikantis sorĉe en la versroman' –
Kantisto de bonkoro kaj bonfarto
Murdita per la senkompata man'.
Por kio de la pac' kaj simplo vilaĝloka
Enpaŝis mise li al la mondum' sufoka
Por la sincera sent' kaj liberema saĝ'?
Por kio premis li la malamikajn manojn,
En la envia rond' serĉante la kompanojn,
Li, kompreninta homojn de l' junaĝ'?...
Anstataŭ simpla kron' al li surmetis ili
La kronon dornan, nur kun laŭro por ornam' –
Ĝi devas kvazaŭ ĉiam brili,
Sed kaŝe piki, piki jam;
Venenis liajn lastajn horojn frido
Malica flustro mokis lin, kaj jen
Li mortis kun la vana venĝavido,
Kun kaŝa disreviĝo kaj ĉagren'.
La kantoj de mirinda brilo
Ne sonas jam sub la ĉiel',
Malhelas lia mortazilo,
Surbuŝe kuŝas la sigel'.
Kaj vi, arogaj heredantoj
De la gepatroj malhonestaj, nun
Tretantaj per la fiaj sklavaj plandoj
La familiojn, kiujn lasis la fortun'!
Vi en avida ar' starantaj ĉe la trono
Ekzekutistoj de genio, glor', liber',
Kaj gardas vin la leĝo, kiel krono,
Silentu antaŭ vi la justo kaj la ver'!
Sed estas dia juĝ', malĉastaj dorlotatoj,
Kaj la juĝisto jam atendas vin,
Ne aĉetebla per la or' kaj flatoj
Li krimojn viajn antaŭvidas ĝis la fin'.
Kaj jam al vi la kalumnia lango
Ne helpos per la malhonesta ard',
Kaj ne forlavos vi per via nigra sango
La sanktan sangon de la bard'!

...

Verkinto de tiu ĉi Rusa poemo estas Михаил Лермонтов *(∗1814-10-15 – †1841-07-27).*

Arg-951-1915 (2013-12-15 10:39:19)

Mi, Manfred Retzlaff, trovis tiun ĉi poemon en la retejo `http://www.stihi-xix-xx-vekov.ru/ler352.html`*.*

Traduko de la Rusa poemo “Смерть поэта” de Михаил Лермонтов *(∗1814-10-15 – †1841-07-27) en Esperanton de* Konstantin Gusev *(†1980-11-09).*

Arg-951-1917 (2013-12-15 10:56:39)

Tiu ĉi poem-esperangigo troviĝas en la retejo `http://donh.best.vwh.net/Esperanto/Literaturo/Poezio/morto_poetou.html`*.*